

A Pécsi Ítéltábla a Nagyné dr. Lukács Anna ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Schall Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Kulcsár Renáta ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése és egyéb iránt indított perében a Törvényszék 2014. május 27. napján kelt számú ítélete ellen a felperes által 30. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség vonatkozásában megváltoztatja, a felperes által az I. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 3.810.000 (hárommillió-nyolcszáztízezer) forintra, a II. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét pedig 1.750.000 (egymillió-hétszázötvenezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint, míg a II. rendű alperesnek 625.000 (hatszázhuszonötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az 1996. augusztus 1-jén alapítottKft. tagjai alapításától a felperes, valamint házastársavoltak. A céget a felperes alapítása óta, mint ügyvezető képviselte, és 2006. február 22-től 2010. szeptember 24. napjáig ügyvezetője volt az I. rendű alperes is.

Az 1991. július 1-jén alapítottKft.-nek a felperes 1995. november 10-től 2008. december 31-éig volt a tagja, ettől az időponttól kezdve a kft. tagja aKft. lett.

A 2011. augusztus 17-én indult felszámolási eljárás folytán aKft.-t a cégbíróság 2012. december 28. napjával törölte a cégnyilvántartásból. AKft. 2012. augusztus 31. napjától áll felszámolás alatt.

2008. december 31. napján a felperes, mint eladó és aKft., mint vevő névértéken üzletrész adásvételi szerződést kötött a felperes kizárólagos tulajdonát képező aKft. 78.560.000 forint névértékű, a társaság közvetlen irányítását biztosító üzletrészre. Az üzletrész adásvételi szerződés alapján a változást aKft. adataiban 2010. július 22-i határozatával jegyezte be a cégbíróság a cégnyilvántartásba.

AKft. házipénztár főkönyvi kartonja alapján 2008. december 31-én a pénztárból részesedés vásárlása jogcímen 60 millió forint kifizetést könyveltek. A kifizetés bizonylataként rendelkezésre álló 228. sorszámú kiadási pénztárbizonylaton az a szöveg található, hogy „pénztár fizessen az alábbiak szerint 60.000.000 forint, azaz hatvanmillió forintot részesedés”. A bizonylaton nem szerepel, hogy kinek kell 60 millió forintot kifizetni és az átvevő aláírása helyén sem szerepel név vagy aláírás.

AKft. 2008. december 31-én taggyűlést tartott, amelyen a jegyzőkönyv szerint a felperes tájékoztatta a tagokat arról, hogy az üzletrészt el kívánja adni névértéken. Az adásvételhez a társaság hozzájárult, sem a tagok, sem a társaság nem kívánt élni elővásárlási jogával, hozzájárultak ahhoz, hogy az üzletrészt a felperes aKft.-re ruházza át. Ugyanezen a napon készült el aKft. társasági szerződésének módosítása, valamint az egységes szerkezetbe foglalt társasági szerződés.

AKft. 2010. december 24-én taggyűlést tartott, amelyen az I. rendű alperest, mint cégvezetőt azonnali hatállyal visszahívta bizalomvesztés és a társasági üzleti-gazdasági érdekeinek megsértése miatt. A felperes 2011. március 29-én büntető feljelentést tett az I. rendű alperes ellen, majd a feljelentést 2011. október 18-án kiegészítette azzal, hogy a 2008. december 31-ére tervezett üzletrész adásvételi szerződést és aKft. ugyan aznapra keltezett taggyűlési jegyzőkönyvét nem ő írta alá, valamint aKft. könyvelésében szereplő 60 millió forint kiadást nem vette át. A feljelentés alapján az alperessel szemben sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt indult büntetőügy. A nyomozóhatóság a 2014. január 2. napján kelt határozatával a sikkasztás büntette és más bűncselekmények tekintetében a nyomozást megszüntette, majd a Járási Ügyészség a 2014. március 20-án kelt határozatával a nyomozást a felperes feljelentése alapján az I. rendű alperessel szemben indult számvitel rendjének megsértése büntette és magánokirat-hamisítás vétsége tekintetében is megszüntette.

A felperes az üzletrész vételárát aKft.-től igazoltan írásban nem követelte és aKft. ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásban a felszámolónak a követelését hitelezői igényként nem jelentette be.

A II. rendű alperes építőmérnök foglalkozású, a Zrt., illetve aKft. alkalmazásában dolgozott 2008-2010. között. 2008-ban ismerkedett meg az I. rendű alperessel. A II. rendű alperes vásárolt építési telket, amelyen családi ház építésébe kezdett, amely jelenleg is folyamatban van. Az építkezést az I. rendű alperes munkájával segítette. Az alperesek között érzelmi kapcsolat áll fenn, azonban nem élettársak.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az I. rendű alperest 60 millió forint és annak 2009. január 1-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és perköltség megfizetésére, a II. rendű alperest pedig annak tűrésére, hogy amennyiben a fenti követelés az I. rendű alperestől nem hajtható be, úgy a felperes a követelését a II. rendű alperes tulajdonában lévő hrsz.-ú ingatlanra vezetett végrehajtásból hajthassa be. Pontosított kereseti kérelmében (.....sorszámú jegyzőkönyv) úgy nyilatkozott, hogy keresetében az üzletrésze ellenértékének, illetve abból 60 millió forintnak a megfizetésére kéri kötelezni az I. rendű alperest, aki ezt az összeget nem fizette meg.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy az üzletrész adásvételi szerződést aKft. ügyvezetőjeként írta alá, ezért vételár fizetésével nem tartozik, amelynek következtében a vételár meg nem fizetésével okozott kárt sem köteles megtéríteni. Vitatta azt a felperesi tényállítást is, hogy a kft. házipénztárából 60 millió forintot felvett volna. Arra hivatkozott, hogy a felperesnek korábban, a kft. árbevételeiből kifizetett összegek könyvelése történt meg 2008. december 31-ével úgy, hogy annak érdekében került sor az üzletrész adásvételi szerződés megkötésére is. A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozással, hogy a felperesnek nem áll fenn követelése az I. rendű alperessel szemben, másodlagosan tagadva azt a felperesi állítást is, hogy az I. rendű alperestől ingyenes vagyoni juttatásban részesült volna.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az I. rendű alperes javára 5.334.000, a II. rendű alperes javára 3.150.000 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltség, valamint az állam javára 1.500.000 forint le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

Ítélete indokolásában a Ptk.339.§-a, illetve a Gt.31.§ (1) bekezdése, valamint a Ptk.219.§ (2) bekezdése alapján kifejtette, hogy az I. rendű alperes ügyvezető cselekménye folytán az általa képviselt társaság vált jogosítottá, illetve kötelezetté. A jogi személyt a jogok és kötelezettségek elkülönülten, mint önálló jogképességgel rendelkező jogalanyt illetik meg, emellett jogi személy a tagok vagyontól elkülönült vagyonnal rendelkezik, amelyhez elkülönült felelősség társul, ezért a jogi személy nevében, tevékenységi körében eljáró, a jogi személy vezető tisztségviselői jogviszonyban álló személyekkel szemben a jogi személlyel szerződő fél közvetlenül nem léphet fel. Amennyiben a közvetett károkozás folytán a vezető tisztségviselő tevékenységének következtében a társasággal szerződő fél károsodik, az okozott kárért a gazdasági társaság tartozik helytállni, tehát az I. rendű alperes felelőssége nem a károsult felperessel, hanem aKft.-vel

szemben állna fenn. Utalt arra is, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban maga nyilatkozott úgy, hogy közte és az I. rendű alperes között magánszemélyként jogviszony nem volt. Miután az I. rendű alperes mind a házipénztár esetleges kezelése, mind aKft. által szerződés alapján fizetendő vételár teljesítése kapcsán csak vezető tisztségviselői jogkörén belül járhatott el, ezért közvetlenül a felperes, mint harmadik személy felé kártérítési felelősséggel nem tartozik.

A II. rendű alperessel szemben a Ptk.203.§ (1) bekezdésére alapított keresetet azért találta alaptalannak, mert megállapította, hogy az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítására tekintettel a felperes nem bizonyította, hogy olyan, az igény állapotába jutott követelése állt volna fenn, amelynek kielégítési alapját az alperesek között létrejött ingyenes átruházással elvonták volna. Minderre tekintettel megállapította, hogy szükségtelen volt annak vizsgálata is a perben, hogy az alperesek között létrejött-e egyáltalán ajándékozási szerződés, illetve hogy a relatív hatálytalanság egyéb feltételei fennállnak-e.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset teljesítése érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést, felvetve az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése lehetőségét is. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a vételár felvétele nem volt az I. rendű alperes ügyvezetői feladata. Változatlanul fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is előadott tényállítást, hogy a 60 millió forint vételárat az I. rendű alperes vette fel a házipénztárból. Előadta, hogy annak felvételére sem taggyűlési határozat, sem a felperes nem hatalmazta meg az I. rendű alperest, amikor az I. rendű alperes a felperest megillető vételárat felvette, nem ügyvezetőként járt el, helyette a kft. ezért nem tartozhat felelősséggel. Hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes ellen indított büntetőeljárásban pótmagánvádlóként vádindítványt terjesztett elő, így a büntetőeljárás még folyamatban van. Megítélése szerint ennek azért van jelentősége, mert ha az ügyvezető bűncselekmény elkövetésével kárt okoz - márpedig az I. rendű alperes megítélése szerint a felperes üzletrésze vételárával sajátjaként rendelkezett - nem hivatkozhat arra, hogy az okozott kárért helyette a társaság felel.

Kifogásolta az elsőfokú ítéleti döntésnek a perköltségre vonatkozó rendelkezését, állítva, hogy a megítélt perköltség mind I. rendű, mind a II. rendű alperes vonatkozásában eltúlozott mértékű, és nem áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyná, a perköltség leszállítását kérte.

A másodfokú eljárásban indítványozta a folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig a polgári per felfüggesztését.

Az alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A helyes tényállásból helyes jogi következtetések levonásával hozta meg az elsőfokú bíróság érdemi döntését is, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése és 254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokait annyival egészíti ki, hogy a felperes és aKft. között az üzletrész adásvételi szerződéssel - amelynek érvényes létrejöttét az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatában a felperes maga sem vitatta - kötelmi jogviszony keletkezett. A felperesnek e jogviszony alapján olyan kötelmi igénye keletkezett, amelyet aKft.-vel szemben érvényesíthet, amennyiben a felperes és aKft. között létrejött üzletrész adásvételi szerződés alapján fennálló vételár fizetési kötelezettségét a kft. nem teljesítette.

Téves az a felperesi álláspont, hogy aKft. vételár fizetési kötelezettségét teljesített volna azáltal, hogy az I. rendű alperes ügyvezető a házipénztárból a 60 millió forint vételárat felvette. Helyesen hivatkozott az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá azt a felperesi tényállítást, hogy az I. rendű alperes vette volna fel a házipénztárból a 60 millió forintot, de amennyiben a vételárrészlet felvétele a pénztárból az I. rendű alperes részéről ténylegesen megtörtént volna, ez sem jelentené az adásvételi szerződés teljesítését aKft. részéről, ugyanis a felperes elsőfokú eljárásban tett nyilatkozata szerint közte és az I. rendű alperes magánszemély között a vételár felvételére vonatkozó megbízási vagy egyéb jogviszony nem volt. Akkor lenne teljesítettnek tekinthető az üzletrész adásvételi szerződés a Kft. részéről, amennyiben a felperes bizonyítani tudta volna, hogy a vételár átvételre a felperes az I. rendű alperest felhatalmazta, és a vételárat az I. rendű alperes ténylegesen felvette. Ennek a jogviszonynak a létét azonban az elsőfokú eljárásban a felperes saját nyilatkozatával cáfolta.

A tárgyalás felfüggesztésére irányuló felperesi indítvány is megalapozatlan. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján abban az esetben, amennyiben az I. rendű alperes el is követte volna a sikkasztás büntettét, akkor sem a felperes, hanem aKft. lenne a bűncselekmény sértettje, így a felperesnek az alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelme elbírálása szempontjából ez a kérdés nem előzetes kérdés.

Az elsőfokú perköltség tekintetében az elsőfokú bíróság a pernyertes alperesek javára a köztük és jogi képviselőjük között a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§-a alapján állapította meg az ügyvédi munkadíjat, amelynek mérséklésére azonban a 2.§ (2) bekezdése lehetőséget ad. A kialakult bírói gyakorlat szerint a magas pertárgyérték esetén a jogi képviselő és az ügyfelek között létrejött megállapodásban foglalt ügyvédi munkadíj teljes egészében és korlátlanul nem

hárítható át a pervesztes ellenfélre, figyelemmel kell lenni a pertárgyérték mellett ilyen esetben az elvégzett ügyvédi munka mértékére is. Egyetértett a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésével abban a körben, hogy az alperesek és jogi képviselőik között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíj eltúlzott mértékű, ezért azt a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§ (2) bekezdése alapján mérsékelve a másodfokú bíróság az ügyvédi tevékenységgel arányban álló, a pertárgyérték 5-5%-ára szállította le.

A sikertelenül fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet és viselni tartozik az ltv.74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amelyet az I. rendű alperes tekintetében a közte és jogi képviselője között létrejött ügyvédi megállapodásban foglalt mértékben állapított meg a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, megállapítva, hogy a másodfokú eljárásra kikötött ügyvédi munkadíj nem eltúlzott mértékű, míg a II. rendű alperes vonatkozásában a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése alapján.

Pécs, 2014. november 27.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró